

– Nos, hát mondja meg nekem, hogy ha Pozsonyból Brassóba mindennap két postakocsi közlekednék, Brassóból Pozsonyba pedig ugyanannyi, ha mármost fölteszük, hogy az út tíz napig tart, mennyi kocsival találkozik ön útközben, míg Pozsonyból egy postakocsin ülve Brassóba ér?"

– Hússzal.

– Nono, fiatalember, gondolja meg jól, nem annyival.

– Akkor talán valami furfang van a kérdésben?

– Biztosítom, hogy nincs.

– Ez esetben kétségtelenül húsz, vagyis hogy az egyik, a huszadik már éppen beért Pozsonyba, mikor én onnan elindultam, tehát csak tizenkileccel! Nem igaz?

– Nem és nem. Igen sajnálom kedves, ifjú barátom.

– Engedje meg, uram, hogy nyugodtan kiszámítsam a szobámban.

– Tessék – mondá az öregúr gúnyos mosolygással.

A brünni vállalkozó egész nap számított, örülten számított, teleírt számokkal vagy tíz ív papírt, a homlokáról csurgott az izzadság, annyit számított, de nem boldogult, mindig más-más eredmény jött ki. Végre egy szakajtó babot kért a szakácsnétól, a babszemekből aztán kirakta az induló postakocsikat a pozsony–brassói vonalon, de csak még jobban belezavarodott az egészebe.

Mikor aztán látta Horváth, hogy semmire sem megy, megszabadította a bizonytalanságtól.

– Hát lássa, önből nem lesz jó vállalkozó, mert ön nem látja tisztán maga előtt a dolgok következményeit már a második fokon sem. A pozsony–brassói úton ott vannak az előző tíz napon elindult szekerek is, meg a mostani tíz napon elindultak. Eszerint a pozsony–brassói úton negyven szekér van. Ami pedig az ön mostani útját illeti, ne haragudjék, de azon csak egy kosár van.

Ilyen eszelős ember volt ez a bizonyos Horváth.

A „feladat” **Mikszáth Kálmán**: Különös házasság c. regényében szerepel. Életrajza szerint a regény írásának idején Mikszáth Fogarason lakott.